

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သင်ဖြတ်နိုး

ပန်းချီတို့ရဲ့
ဘဝကံသစ်

ဝန် : ဒီ ယီ နှစ် ၂၀၁၂

အခန်း (၁)

အရပ်အမောင်း - ၅ ပေ၊ ၆ လက်မ

ရင် - ၃၂ လက်မ

ခါး - ၂၄ လက်မ

တင် - ၃၆ လက်မ ရှိမည်ထင်သည်။ ။

အားပါး ... စွင့်သော၊ ကျဉ်းသော၊ တင်းရင်းလုံးဝန်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ဖြူဝင်း အိမှ ညှိ နုနုထွတ်ထွတ်၊ နှုတ်ခမ်းထူထူအမ်းအမ်း ပန်းသွေးရောင်ကသဘာဝအတိုင်း၊ မျက်တောင်ကျော့တွေကို ပုတ်ဖျတ်ခါ ပုတ်ခတ်ရင်း ဖန်နေဝန်းလ်ရဲ့ ရှေ့မှာ ရပ်နေသည်။ ။ သူမရဲ့ ကိုယ်လုံး အတိုင်း အထွာကို သိလိုက်တာ သူမကိုယ်ရေးရာဇဝင်မှာ ဖြည့်ထားလို့ ။ သူမက သူ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေး အဖြစ် အလုပ်လာရောက်လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အလုပ်အင်တာဗျူးမေးနေစရာမလိုဘဲ ခန့်ချင် နေသည်။ ။

‘မင်းနာမည်’

‘နုနုထွဋ်’

‘ငယ်နာမည်က ထွဋ်ထွဋ်လား’

‘ဟုတ်’

‘ထိုင်’

‘ဟုတ်’

‘ကိုယ့်နာမည် ဖန်နေဝန်းလ်ပါ’

‘ဟုတ်’

ဟုတ်ဟု ဖြေလိုက်တဲ့ အသံလေးက ဖန်နေဝန်းလ်ရဲ့ ရင်ထဲသို့ အေးစိမ့်နေတဲ့ စမ်းချောင်းလေး တစ်ခု စီးဆင်းတိုးသွားသလိုပင် ပညာအရည်အချင်းက အတွင်းရေးမှူးမလေးဖြစ်ထိုက်တဲ့ E Major နောက်ထပ် Chinese ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောဆိုနိုင်သည်။ ။

ဘာလိုသေးလဲ။

တန်းပြီးတောင် ခန့်နိုင်ပေမယ့်လည်း ဖန်နေဝန်းလ်က အိုက်တင်ခံပစ်၏။ ကောင်မလေးအား စိတ်မဝင်စားသလိုလို၊ သူ့အတွက်ကတော့ အလိုအပ်ဆုံး အစွမ်းအစရှိသူပါပဲ။ ကောင်မလေးကို အသေအချာကြည့်သည်။ ။

‘ကိုယ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိလား နုနုထွဋ်’

‘ဟုတ်၊ သိပါတယ်။ Tun Thit Sa Company ရဲ့ MD ဦးဖန်နေဝန်းလ်ပါ’

ဒီကောင်မလေး Speaking ကောင်းသားပဲ။ လေယူလေသိမ်းကအစ။ အဆင့်မြင့်မြင့် မိန်းမ ချောလေးတွေ မြောက်မြားစွာနဲ့ တွေ့ဆုံပတ်သက်လာခဲ့ဖူးတဲ့ ဖန်နေဝန်းလ်တောင် မျက်တောင် မခတ် ငေးမောမကြည့်မိအောင် ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ ။

‘နုနုထွဋ်’

‘အမိန့်ရှိပါရင်’

ချိုအီအီအသံလေး၊ ခါးလေးကို ကိုင်းညွတ်ရင်း သူ့ကို အရိုအသေပေး သည် ။

‘ကိုယ်က အတွင်းရေးမှူး အရေးကြီးလိုအပ်နေတာဆိုတော့ မင်း ကို အလုပ်ခန့်အပ်လိုက်ပြီ။ မင်းက နယ်ကနေလာတာဆိုတော့ မင်းအ တွက် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း သီးသန့်စီစဉ်ပေးမယ်။ ကား တစ်စီးပေးမယ်။ Hand Phone တစ်လုံးပေးမယ်။ မင်း ကားမောင်းတတ်တယ်နော်’

‘ဟုတ်၊ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မောင်းတတ်ပါတယ် MD’

‘အိုကေ’

ပြီးယောင်သန်းနေသော ပန်းသွေးရောင်နှုတ်ခမ်းလေးကို ဝန်းလံ အမှတ်မထင်ကြည့်မိသွားပြီး လည်ချောင်းအဝမှာ ပင် တံတွေးသီးသွား ၍ ကလုဟု ပင် ပြန်မျိုချရသည် ။ မင်းအရမ်းချောတယ် နုနုထွဋ်။

နာမည်နှင့်လည်း လိုက်တယ်။ မျက်တောင်ကော့ညွတ်ညွတ်တွေ ဝိုင်းရံထားတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ကတော့ မာနတွေက အပြည့်နှင့်မို့ မာတင်း သယောင်ယောင်။ ဖန်နေဝန်းလ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေး အဖြစ်ထိုက် ဆုံးပဲ။

‘ဖန်နေဝန်းလ် မောင်ရင့်အခန်းထဲမှာ မိုးပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျလာတဲ့ နတ်မိမယ်လေး တစ်ယောက်ရှိနေတယ်ဆိုတာနဲ့ ကိုယ် ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်လာမိတယ်ကွာ’

ဒီကောင် ထက်ရှိုင်း မိန်းမချောလေးဆိုရင် အငမ်းမရ။ သူ့ Body Gu ard ဂျိမ်းစဘွန်းလည်း မတားနိုင်။ သူ့အခန်းထဲ တားဆီးလို့ မရအောင် ယဉ်ကျေးမှုမရှိ ဝင်ထွက်ပြောဆိုနေတတ်တဲ့ ကောင်ပဲ။ နုနုထွဋ်အနား

တိုးကပ်သွားသဖြင့် ဝန်းလံပင် အထိတ်တလန့် တားဆီးပိတ်ပင်ဖို့ အချိန်မရလိုက်။ နုနုထွဋ်ပခုံးလေးကို ထိကိုင်လိုက်တာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

‘ဝုန်း’

‘အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... အား ...၊ မင်း ... မင်း၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ကောင်မလေး၊ အား ...’

မထင်မှတ်ဘဲ နုနုထွဋ်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ထက်ရှိုင်း လက်နှစ်ဖက်အား ဆွဲယူကိုင်ပေါက် ပစ်လိုက်သည်။ ။ တော်တော်လေး အထိနာသွားသလို ထက်ရှိုင်း ရုတ်တရက်ပြန်မထနိုင်။ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ကာ တကျွတ်ကျွတ်၊ နုနုထွဋ်ကတော့ ဟန်မပျက်ပြန်ထိုင်၏။

ဝန်းလံတောင် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ။ အေးစက်ဝင်းတောက်တဲ့ မျက်ဝန်းအစုံက နည်းနည်းကလေးမှ အားနာရမှန်း၊ နောင်တရကောင်းမှန်း မရှိ။ နှုတ်ခမ်းလေးက တင်းတင်းစေ့စေ့၊ ဝန်းက ထက်ရှိုင်းကို ထူမပေးရသည်။ ။

‘မင်း ... မင်း၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်’

‘ဆောရီးပဲ၊ ထွဋ် ခွင့်မပြုဘဲ ထွဋ်ပခုံးကိုလာထိရင် အသည်းယားပြီး ကိုင်ပေါက်ပစ်တတ်တယ်၊ ထွဋ်ကို Gentleman ဆန်ဆန် ပြုမူဆက်ဆံပေးပါ’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းကလည်း ။ ဘယ်လိုလဲ၊ အီစလန်ဝေသွားပြီ မဟုတ်လား။ လေးစားမိပါတယ် နုနုထွဋ်။ မင်းက ကိုယ့်အန္တရာယ်အတွက်လည်း ကာကွယ်နိုင်တာပဲ’

Jeans Pan အဖြူရောင်ဆွတ်ဆွတ်ကြောင့် ပေါင်တံအလှကို ထင်းနေသော နုနုထွဋ်၊ အသား ကပ်နေသည့် စပို့ရှပ်က အနက်ရောင်။ နုနုဖ

ပ်ဖပ် မဟုတ်။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း။ ထက်ရှိုင်း ခါးနာလွန်း၍ ရှုံ့တွတွ၊ တပည့်ကျော် တွမ်တီးကို လှမ်းခေါ်ပြီး ထက်ရှိုင်းအား တွဲထုတ်ခိုင်းရသည်။ ။

‘နုနုထွဋ်၊ ကောင်းတယ်၊ မင်းအရမ်းတော်တယ်။ ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးမလေးတော့ နာမည် ကြီးပြီ။ ဒီကောင်က ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး ရမ်းချင်တယ်။ ပြောလို့ မရဘူး၊’

‘ထွဋ်က ယောင်တတ်တာပါ။ ကိုယ့်အသားကို လာထိရင်လေ’

‘အမလေး ... နုနုထွဋ်ရယ်၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ။ ကိုယ်နဲ့ က အမြဲတမ်း တွဲသွားတဲ့လာရမှာ လေ။ မင်းအသားကိုထိမိရင် ကိုင်ပေါက်ခံရတော့မှာ ပဲ’

‘စောစောကလူမျိုးမှ ပါ’

ဘယ်လိုလူလဲ၊ မိန်းကလေးတွေကို သူလုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ ရမလား။ နုနုထွဋ်ကိုတော့ လာ မထိနဲ့ နော်၊ မီးပွင့်သွားမယ်။

အမြင်ကတ်လိုက်တာ။ ကိုဖန်နေဝန်းလ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတဲ့ ။ အလုပ်မခန့်ရင်လည်း နေတော့။

MD ကိုဖန်နေဝန်းလ်ကတော့ တည်ကြည်သူပါ။ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကို ငမ်းချင်တာတောင် ဣန္ဒြေ သိက္ခာနှင့်။ ထွဋ်က မြင်သူငေးယူရလောက်အောင် ချောသူ။

ထွဋ် ချဉ်းကပ်လိုတာက ကိုဖန်နေဝန်းလ်မဟုတ်။ MD ရဲ့ မိသားစုဝင်တွေထဲကိုပါ။ လောလောဆယ် MD ကိုဖန်နေဝန်းရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးနေရာ လစ်လပ်နေ၍ ဝင်လျှောက်ခြင်း ပါ။

‘MD ကို တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုပါရစေ’

‘တောင်းဆိုပါ’

‘ထွဋ်လေး တိုက်ခန်းနဲ့ မနေချင်ပါဘူး။ MD တစ်ယောက်တည်းလည်း ဖြစ်နေပါတယ်။ MD တို့ ခြံထဲက အစေခံတန်းလျားမှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် နေထိုင်ခွင့်ပြုပါ။ ထွဋ်က နယ်ဘက်ကဆိုတော့ လုံခြုံစိတ်ချမှုအတွက် လိုအပ်ပါတယ်’

‘ဘာလဲ နုနုထွဋ်၊ မင်းက ကိုယ့်ကို မယုံတာလား။ တိုက်ခန်းရော၊ ကားရော ပေးလို့ ’

‘မဟုတ်ပါဘူး MD၊ ထွဋ်နေချင်တာပါ’

နုနုထွဋ်၊ မလွယ်တဲ့ ကောင်မလေး။ ကိုယ်ခံပညာတွေ တတ်မြောက်ထားပေမယ့်လည်း ချောမောနုထွတ်နေတဲ့ ကောင်မလေးမို့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းနေဖို့ မသင့်တော်။

ဝန်းလ်ကလည်း နုနုထွဋ်များ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်ချင်မလားလို့ ပါ။ သူ့ကို ဒီကောင်မလေး တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်သွားပြီလားပဲ။

မဖွယ်မရာ ကြံစည်ချင်လို့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးနေတာဟု အထင်မခံနိုင်။

သူ ရှင်းလင်းပြဖို့ ကလည်း ဒီကောင်မလေးက သူ့အတွင်းရေးမှူးမလေး။ မင်း ထင်ချင်သလို ထင်။ မင်း အခက်အခဲဖြစ်မှာ နော်။ သူမက သိပ်လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး မနေချင်ပါဘူးတဲ့ ။ မလွယ် တဲ့ နုနုထွဋ်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ မင်းဆန္ဒပဲ နုနုထွဋ်။ မနက်ဖြန် မင်းပြောင်းလာခဲ့လို့ ရပြီ။ မင်းအသုံးပြုဖို့ လိုအပ်တဲ့ Hand Phone ကိုတော့ ကိုယ့်လက်ထောက် ဂျိမ်းစ်ဘွန်းက စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်’

ဦးဖန်နေဝန်းရဲ့ လက်ထောက်က ဂျိမ်းစ်ဘွန်းဆိုပါလား။

အဆင့်ကမြင့်တယ်။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းရဲ့ ဆရာဆိုတော့လည်း ကျောစိမ့်စရာ။
ဒါကြောင့်လည်း နုနုထွဋ်က ကိုယ်ခံပညာသင်ခဲ့တာ။

ဦးဖန်နေဝန်းလ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့်ရဖို့
နုနုထွဋ် ကြိုတင်ကြံစည် ခဲ့ရတာပါ။

သူမ ထိုင်ရာမှ ထသည် ။

‘ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး MD ။ ပစ္စည်းတွေ သူငယ်ချင်းအိမ်ကနေ သိမ်း
ရမယ်။ မနက်ဖြန်ပဲ ပြောင်းခဲ့ချင်ပါတယ်’

‘နုနုထွဋ်’

‘အမိန့်ရှိပါ MD’

‘မင်းလိုအပ်တာတွေဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံထုတ်နိုင်တယ်’

‘မလိုပါဘူး MD’

‘ပြီးရော’

နုနုထွဋ် ထသွားသည် ။ ဖန်နေဝန်းလ်ပင် ငေးမောကြည့်ပြီး မှ င်တ
က်မိသွားရတဲ့ နုနုထွဋ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နောက်ပိုင်း၊ ရင်တုန်လှိုက်ဖို့အလှ
တွေ၊ ကားစွင့်တဲ့ တင်က ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကြောင့် ပင့်တင် ထားသလိုပင်
။

ဖန်နေဝန်းလ်က လူပျိုကြီး၊ အသက်သုံးဆယ်၊ ချစ်သူရည်းစားမရှိ။
စိတ်လည်း မဝင်စား။ သူ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကိုပဲ ခေါင်းထဲထည့်
ထားတတ်တဲ့ အမဆိုလို့ ယင်မတောင်မသန်းဖူးသေး။ မင်း ယုံပါ့မလား
နုနုထွဋ်။

ဖန်နေဝန်းလ်တို့ တိုက်မှာ ပဲ လာရောက်နေထိုင်မယ်ဆိုတော့လည်း

အမောပြောပါတယ်။ မင်း အတွက်လည်း လုံခြုံမယ်။ တကယ်ပဲကွာ ကို
ယ် နုနုထွဋ်အတွက် စိတ်ပူချင်လာတယ်။ ဟိုကောင် ထက်ရှိုင်း ခါးကိုင်း
ကိုင်းကို လက်နှင့်နှိပ်ပြီး ပြန်ဝင်လာသည်။ ။

‘ဝန်းလ်’

‘ဟင်’

‘ငါဝင်လာတာတောင် မမြင်ဘူး။ ငါ့ကိုကျော်ပြီး အခန်းအဝကို
လှည့်ကြည့်နေလိုက်တာ ကောင်မလေးက အခုလောက်ဆိုရင် အိမ်
တောင် ပြန်ရောက်နေပြီ’

‘အား ... အဲဒီလောက်တောင်လား၊ မင်းရော’

‘အီစလန်ဝေသွားတယ်။ လက်မြန်ခြေမြန်နဲ့ ကွာ၊ ကြောက်စရာကြီး’

‘မင်းကလည်း လက်မြန်တာပဲလေ’

‘ကြီးကျယ်ခမ်းနားလိုက်တာ’

‘ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ့်အတွက် ကာကွယ်ပေးနိုင်တယ်လေ’

‘ကောင်မလေးကို မင်း ဘယ်မှာ စီစဉ်ပေးထားလဲ’

‘ကိုယ့်တိုက်မှာ ’

‘ဘာ’

‘ကောင်မလေးရဲ့ တောင်းဆိုမှုပဲ၊ ကိုယ်က တိုက်ခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်
ပေးတယ်။ လွတ်လွတ် လပ်လပ်ကြီး မနေချင်ဘူးတဲ့ ’

‘တန်ဖိုးတွေ မြင့်တင်နေတာလားကွ၊ အရမ်းတော့လှတယ်၊ နာမည်
နဲ့ လိုက်ဖက်တယ်။ နုနုထွဋ် ... နုနုထွဋ်၊ မိုးပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျလာတဲ့ န
တ်သမီးလား’

ထက်ရှိုင်းက နုနုထွဋ်က သူ့အတွက်ပဲတဲ့ ။ မင်းလက်ရှောင်နေတဲ့ ။
မင်းက လူပျိုကြီးလုပ်တဲ့ ။ မိန်းမတွေကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မဝင်စားတဲ့
ကောင်တဲ့ ။

ဒီတစ်ခါတော့ ဖန်နေဝန်းလ်စိတ်တွေ တုံ့ဆိုင်းတွေဝေသွားသည် ။ မ
င်းပဲယူပါ။ ကိုယ်ကတော့ လုံးဝပဲ။ မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတဲ့
စကား မပြောနိုင်။ သူ့နှုတ်ခမ်းသားတွေပဲ တွန့်ကွေးပြီး ပြလိုက်သည် ။

‘ဝန်းလ်’

‘ဘာလဲကွ’

‘ဒီကောင်မလေးကိုတော့ အတည်ပါ၊ လက်ထပ်မယ်’

‘ထက်ရှိုင်း’

‘ပြော’

‘မင်း ရူးနေလား၊ မင်းမှာ က မိန်းမရှိတယ်လေ။ မင်းအခြေအနေမှန်
ကို သတိလက်လွတ်တော့ မဖြစ်သင့်ဘူး’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် လူပျိုလို့ ထင်သွားတယ်။ နုနု
ထွဋ်ကြောင့် ကိုယ့်ဘဝ အမှန်ကိုတောင် မေ့သွားတယ်။ အိမ်ကမိန်းမကို
ကွာပစ်မယ်ကွာ’

ထက်ရှိုင်းက မိန်းကလေးတွေနှင့် ရှုပ်ပွေ့ချင်သူ။ အိမ်မှာ ရှိနေတဲ့
မိန်းမကတော့ ပွဲတက်ဖို့ သက်သက်ထားတာတဲ့ ။ တကယ်ပဲ သူ့ဇနီးက
ထက်ရှိုင်းကို မနိုင်။

နုနုထွဋ်နှင့်မှ ကွဲတာ။ ခါးရိုးများ ကျိုးသွားပြီလားတဲ့ ။ ဝန်းလ် ရယ်
မောပစ်သည် ။

‘နုနုထွဋ်ကို ခဏမေ့ပြီး မင်းခါးကို ဆေးခန်းသွားပြပါဦး ထက်ရှိုင်း၊
အဟွန်း ... အဟွန်း ... အဟွန်း’

ဝန်းလ် ရယ်ပစ်သည် ။ ထက်ရှိုင်းကို သူ့ကားဒရိုင်ဘာက လာတွဲခေါ်
ခဲ့ရ၏။

ဆေးခန်းသွားပြဖို့ ပင်။ နုနုထွဋ်က စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလွန်းတဲ့
ကောင်မလေးပဲ။ တောင့် ဖြောင့်ငွားစွင့်တင်းရင်းနေသည် ။ ဝန်းလ်
တောင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသတဲ့ ။

သူ ဘဲလ်တီးလိုက်တော့ တပည့်ကျော် ဂျိမ်းစ်ဘွန်း ဝင်လာ၏။

မျက်နှာက မသိမသာလေး ရှုံ့တွနေသည် ။

‘ဘာလဲ၊ မင်းလည်း ကိုင်ပေါက်ခံရလို့ လား’

‘လက်လိမ်ချိုးခံရတာ’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ဘွန်းက Hand Phone ပေးတာ နုနုထွဋ်ရဲ့ လက်ကို ကိုင်သွားလို့ ’

‘မင်း တမင်လုပ်တာမဟုတ်လား၊ သေရောကွာ၊ MD ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကလူတွေ ဘာတွေ လဲဆိုပြီး ကောင်မလေး အထင်သေးမှာ ပေါ့ကွာ’

‘MD’

‘ပြော’

‘နုနုထွဋ်က အခုမှ အလုပ်ခန့်လိုက်တဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေး။ ဒီ
ကောင်မလေးက MD အထင်သေးမှာ ကြောက်ရမှာ လေ။ ပြောင်းပြန်’

‘ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ တကယ်ဆို မလုပ်သင့်ဘူး’

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းက ပိုဆိုးသေးသည်။ ကောင်မချောချောလေးတွေကို တို့
ကနန်း ဆိတ်ကနန်း လုပ်တတ်လို့ နာမည်တောင် ဂျိမ်းစ်ဘွန်းဖြစ်နေ
တာ။

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းနာမည်ရင်းက မြင့်မောင်မောင်။ သူ့အားအကိုးရဆုံး လ
က်ထောက်တစ်ယောက်။ နုနုထွဋ်ယူသွားတဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်ကို
သူ့ဖုန်းမှာ သွင်းထားလိုက်သည်။

*

အခန်း (၂)

‘ဝန်းလ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးက မာမီတို့ နဲ့ အတူနေမယ်ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ။ သား၊ မင်းစိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင်မလေးဖြစ်သွားလို့ လား’

‘အဟွန်း ... ဟွန်း ... အဟွန်း’

‘မင်းမငြင်းဆန်ဘဲ ရယ်နေပုံထောက်ရင် မာမီမှန်းထားတာ မှန်နေပြီပဲ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ တောင် မြင်သူငေးကြည့်လောက်အောင် ချောနေတာ’

‘ဟုတ်တယ် မာမီ၊ ဥမ္မာဒန္တီကို မြင်လိုက်ရတော့ သိဝိမင်းကြီး ရူးသွပ်သွားသလိုပဲ’

‘တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား ဖန်နေဝန်းလ်ရဲ့ ၊ မာမီကတော့ သားအိမ်ထောင်ရေးမှာ လွတ်လပ်ခွင့် အပြည့်ပေးထားတယ်။ သားနှစ်သက်မြတ်နိုးတဲ့ ကောင်မလေးကိုပဲ ယူပါ’

‘နုနုထွဋ်က ဝန်းလ်ကောင်မလေး မဟုတ်သေးပါဘူး မာမီရာ၊ ကုမ္ပဏီမှာ အတွင်းရေးမှူးနေရာ လစ်လပ်နေလို့ လာလျှောက်တာပါ။ နုနုထွဋ်က အရည်အချင်းတော့ အပြည့်ပဲ မာမီ။ ကိုယ်ခံ ပညာတွေလည်း တတ်တယ်။ ထက်ရှိုင်းရော ဂျိမ်းစ်ဘွန်းပါ အီစလန်ဝေသွားတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ ကောင်မလေးက အရမ်းချောတယ်။ သူ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကရော၊ မိဘ ...’

‘အမေပဲရှိပါတယ် မာမီ၊ အဖေက နုနုထွဋ်ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးသွားတယ်။ အမေ က မြစ်ကြီးနားမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်’

‘တိုင်းရင်းသူလား သား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဗမာစစ်စစ်ပါ။ နုနုထွဋ်အကြောင်း သိပ်စပ်စုလို့ မကောင်းဘူးထင်တယ် မာမီ။ သားက တိုက်ခန်းတစ်ခန်းပေးတာ လက်မခံဘူး။ သူမလုံခြုံရေးအတွက် MD တို့ မိသားစုနေတဲ့ ခြံကြီးထဲမှာ ပဲ ဘယ်နေရာမဆို ကျောတစ်ခင်းစာပဲရရ နေပါရစေတဲ့ ’

‘အင်း ... ထူးဆန်းတယ်၊ တခြားအတွင်းရေးမှူးမလေးတွေဆိုရင် တိုက်ခန်းနဲ့ ကားတစ်စီး ပေးလိုက်ရင် အရမ်းပျော်သွားကြတယ်။ ဒီအတွင်းရေးမှူးမလေးကတော့ တစ်မျိုးပါလား’

သား ဖန်နေဝန်းလ်ကို မိမိက အိမ်ထောင်ရေးမှာ တော့ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားသည် ။ ဝန်းလ် ကိုယ်တိုင်က ဇီဇာကြောင်ပြီး တန်ဖိုးအကြီးမားဆုံးတွေပဲ နှစ်သက်ခဲ့တာ။ တော်ရုံတန်ရုံမိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို သားဖန်နေဝန်းလ်က စိတ်မဝင်စားတတ်။

နုနုထွဋ်တဲ့ ။ ပညာအရည်အချင်းရော အရာရာပြည့်စုံနေသည် ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ သဘော မတူစရာ မရှိပါဘူး။ မိဘမျိုးရိုးပဲ။ သားက ဒီလောက်ပဲ တော်ပါတော့၊ မာမီထပ်မစပ်စုပါနှင့်ပြော၍ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းလေးတော့ ကသိကအောက် ဖြစ်ရသည် ။

‘သားနဲ့ လည်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နဲ့ ဝန်ထမ်းအဆင့်ပဲရှိတာ၊ စပ်စပ်စုစုတွေ သိပ်မလုပ်ပါနဲ့ ဦး’

‘အေးပါကွယ်’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကတော့ သားကို လူပျိုကြီးအဖြစ် အထီးကျန်မ

နေစေလိုပေ။ သားကို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ လည်း ဝင်ရောက်တာဝန် ယူနိုင်ပြီး မိမိလုပ်ငန်းတွေမှာ လည်း ဦးစီးစေလိုခဲ့သည် ။ နုနုထွဋ်က မ ဆိုးပါဘူး။ ဒီနေ့မနက်ဘဲ ပြောင်းလာမယ်ဆိုရင် အခန်းတောင် စီစဉ် ထားပြီးပြီ ဖြစ်၏။

သား ဖန်နေဝန်းလ်ကလည်း ပျာယာခတ်အောင် နုနုထွဋ်အတွက် လို အပ်တာတွေ စီစဉ်ညွှန် ကြားနေသည် ။

‘တီ ... တီ’

‘တီ’

‘ဟော ... မာမီ၊ လာပြီ၊ နုနုထွဋ်ကို သွားကြိုတဲ့ ကား ရောက် လာပြီ’

‘ထိုင်နေပါ သားဝန်းလ်ရယ်။ လာမှာ ပါ၊ မင်းဘက်က အရမ်းပျာယာ ခတ်ပြနေရင် ကောင်မလေးက ရောင့်တက်လိမ့်မယ်။ နုနုထွဋ်က မင်း လက်အောက်ငယ်သားလေ’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာလည်း သားရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးကို မြင် တွေ့ချင်နေပြီ ဖြစ်သည် ။ ကြိုဆိုလာသူက ဂျိမ်းစ်ဘွန်း၊ သားရဲ့ လက် ထောက်။ သူမဝင်လာတော့ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာပင် မှ င် တက်မိသွား၏ ။ နုနုထွဋ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ချောလိုက်တာ။ Miss Universe လား။ မ ယ်မြန်မာ လား။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ တစ်ခုသတိထားမိနေတာ က တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဆင်တူနေသလိုပင်။ သေချာကြည့်သည် ။

‘မာမီလေ နုနုထွဋ်၊ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာတဲ့ ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်တီ၊ စောင့်ရှောက်ပေးပါ နော်’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာတဲ့ ။ တော်တော်လေး ခန့်ညားချောမောတာပဲ။

အရွယ်နှင့်မလိုက် နုဖပ်နေသေးသည်။ နုနုထွဋ် တွေ့ချင်နေတာက ဒေါ်ထိပ်ရတနာပါ။ အဟွန်း တွေ့ဆုံရတာ အရမ်းဝမ်းသာ ပါတယ် ဒေါ်ရတနာ။ နုနုထွဋ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း ပြုံးယောင်သန်းနေပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တော့ သရဲမကြီးကို တွေ့မြင်နေရသလို ရွံရှာနေသည်။

‘မုန်းလိုက်တာ၊ ကျွန်မ ရှင်ကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့ ဘယ်လောက်အထိ ကြိုးစားခဲ့ရလဲ ဒေါ်ထိပ်တင် ရတနာ’

ချမ်းသာနေလိုက်တာ။ နုနုထွဋ်အမေကို ဆင်းရဲတွင်းထဲ တွန်းပို့ထားခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်လို့ ရတဲ့ နေရာမှန်သမျှ စိန်တွေ လက်လက်ထနေအောင် ဝတ် ဆင်ထားသည်။ မြင်တာနှင့် တန်ဖိုးကြီးတွေဆိုတာ သိသာနေ၏။ နုနုထွဋ်ရဲ့ မေမေကတော့ ဆက် မတွေးချင်။ နာကြည်းမုန်းတီး ရွံရှာဖွယ်အတိတ်ကို ခဏဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

‘သမီးလေးထွဋ်၊ မင်းမေမေ အခုလိုဘဝမျိုးဖြစ်သွားရတာ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာဆိုတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကြောင့်ပဲ။ ချောမောလှပသလောက် အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ယောက်ျား ဆိုရင် ငမ်းငမ်းတက်လေ’

မေမေ့ညီမ ဒေါ်လေးမာလာတင်ရဲ့ ပြောစကားတွေကို သူမသိလာရသောအချိန်တွင် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးအား ရွံရှာမုန်းတီးသွားကာ တစ်နေ့နေ့ လက်တုံ့ပြန်ဖို့ အတွက် ကြံစည်နေမိသည်။

အခွင့်အရေးက ရလာခဲ့၏။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ သား ဖန်နေဝန်းလ်ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အတွင်း ရေးမှူးတစ်ယောက် လိုအပ်နေကြောင်း ကြော်ငြာအရ လာရောက်လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ထွဋ်လေး၊ သတိထားနော်။ ဒီမိန်းမကြီးက ကောက်ကျစ်တယ်၊ ယု

တိမာတယ်။ အပြင်ပန်း ကနေကြည့်ရင် ကျက်သရေမင်္ဂလာအပြည့် တ
င့်တယ်နေသလောက် အတွင်းစိတ်က ပုပ်လွန်းတယ်’

‘နုနုထွဋ်ပါ အန်တီတင်၊ စိန်ခေါ်မလား တိမ်ပေါ်အထိလိုက်မယ်။ မေ
မေခံစားခဲ့ရတာထက် အဆများစွာ ခံစားသွားစေရမယ်’

‘အန်တီတင်တော့ စိတ်မချဘူး၊ ထွဋ်လေးသိအောင် ပြောပြမိတာ
တောင် မှားသွားပြီထင် တယ်’

‘မမှားပါဘူး၊ ထွဋ်လေးလည်း သိသင့်တာပဲ။ ဖေဖေရော
အဲဒီမိန်းမကြီးနဲ့ အတူတူရှိနေတုန်း ပဲလား’

‘ထင်တာပဲ၊ ဝေးကွာသွားကြတာက အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်သွားပြီလေ
။ သမီးထွဋ် ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာကြီးနဲ့ ပဲ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာမှာ သား
တစ်ယောက်ရှိတယ်။ အရင်ယောက်ျားနဲ့ လေ’

အန်တီတင်ပြောတဲ့ စကားတွေကြောင့် ဖေဖေအကြောင်းလည်း ထွ
ဋ်သိထားရသည် ။ ထွဋ် ဖေဖေရော ဒီမှာ ရှိနေလား။ ဧည့်ခန်းမှာ တော့
ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာနှင့်တွဲ၍ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံ
ချိတ်ဆွဲထားသည် ။

‘ထွဋ်လေးက ဖေဖေကို မမြင်ဖူးဘူး မဟုတ်လား။ သမီးဖေဖေရဲ့
မေးစေ့မှာ မှဲ့တစ်လုံး ထင်ထင်ရှားရှားရှိတယ်။ အရမ်းချောတယ်’

ဟုတ်ပါပြီ၊ ဓာတ်ပုံထဲမှ ယောက်ျားကြီးမှာ လည်း မှဲ့ရှိတယ်။ ချော
လိုက်တာ။ သေသေချာချာ ကြည့်လျှင် ထွဋ်နှင့် ဆင်တူနေသလိုပင်။

ထွဋ်ရဲ့ ဖေဖေလားပဲ။ သွေးဆူချင်သည် ။

‘ထွဋ်က ကိုယ့်ဖေဖေပုံကို စိတ်ဝင်စားနေသလိုပဲ။ ဒါက ကိုယ့်ဖေဖေ
လေ။ ဦးကိုကိုလွင်တဲ့ ၊ ဆုံးသွားပါပြီ။ မကြာသေးဘူးလေ။ နှစ်လလော

ကံကပဲ’

‘ဪ ... ဟုတ်လား၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး MD ရယ်။ ချောမောခန့်
ညားလိုက်တာ’

‘ဟုတ်တယ် နုနုထွဋ်၊ ကိုယ်က ဖေဖေနဲ့ တူတာလေ။ အရမ်းခန့်ညား
တယ်’

‘ဆောရီးပဲနော် အန်တီရတနာ၊ ထွဋ်နေရမယ့်အခန်းက’

‘ချောချော လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ နုနုထွဋ် လိုက်သွားပါ။ လိုအပ်တာ
တွေရှိနေရင်လည်း ချောချောကို ပြော လိုက်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်။ အခုလောက်ဆိုရင်တောင် ထွဋ်အတွက်
အရမ်းကောင်းနေပါပြီ။ အားနာလိုက်တာ၊ ထွဋ်က တစ်ယောက်တည်း
မနေရဲလို့ ပါ။ ထွဋ်ကြောင့်လည်း ဝန်မလေးစေချင်ပါဘူး။ ထွဋ်အတွက်
ကျောခင်းစရာတစ်နေရာလေးပဲရရင် ကျေနပ်ပါပြီရှင်’

‘အေးကွယ်၊ ချောချောနဲ့ လိုက်သွားပါ။ မမလေးလိုအပ်တာတွေ ဖြ
ည့်စွမ်းပေးဖို့ ချောချော တာဝန်ယူနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ခွင့်ပြုပါဦး’

‘အေးကွယ်’

သူမက ကိုယ်လေးညွတ်ပြီး အရိုအသေပေးကာ အပေါ်ထပ်သို့ လှေ
ကားထစ်တွေအတိုင်း လှမ်းတက်သွားတာကပင် ရင်သပ်ရှုမောစရာ ခန္
ဓာကိုယ်နောက်ပိုင်းအလှက ထင်းထင်းလေး ဖြစ်နေ သည် ။

‘ဝန်းလ်’

‘အဲ ... မာမီ’

‘သတိထားဦးလေ၊ သားဝန်းလ်၊ အသက်မှ ရှူရဲ့ လားကွယ်။ မျက်
တောင်ရော ခတ်ရဲ့ လား’

‘ဘယ်လိုလဲ မာမီ၊ အိုကေလား’

‘နုနုထွဋ်ရဲ့ မိဘတွေက ဘာလုပ်လဲ မာမီသိချင်တယ်။ နုနုထွဋ် အမေ
နာမည်ကရော’

‘မသိဘူး၊ အဲ ... ကိုယ်ရေးရာဇဝင်မှာ တော့ ပါတယ်။ သားသေသေ
ချာချာ မကြည့်မိဘူး။ နုနုထွဋ်ကို တွေ့ပြီးကတည်းက မွန်ထူပြီး အဖေ၊
အမေနာမည်တွေကိုတောင် မကြည့်မိဘူး’

‘ကြည့်ပေးစမ်းပါ’

‘မာမီကလည်း ချွေးမလောင်းကို သားပဲရွေးချယ်ဆို၊ ဘာဖြစ်လို့ မိဘ
တွေကအစ လေ့လာ ချင်နေရတာလဲ။ သားကတော့ နုနုထွဋ်ကို ရွေးချ
ယ်လိုက်ပါပြီ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ သိထားသင့်တယ်လေ။ လှတာမက်ရင် ညစာခက်မ
ယ်နော် ဖန်နေဝန်းလ်’

‘ဖန်နေဝန်းလ်က အချစ်တွေနဲ့ ပဲ မိသားစုအသိုက်အမြှလေးကို ထူ
ထောင်ချင်တာပါ’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ စိတ်ထဲမှာ နုနုထွဋ်ကို သံသယဝင်နေမိသည် ။
ဘယ်သူနှင့် တူနေတာလဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တူနေသလိုပင်။ ကို
ကိုလွင်၊ ရှင်နဲ့ လား။ ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ကိုကိုလွင် ဓာတ်ပုံကြီး
ကို နုနုထွဋ်က စိတ်မာသယောင် အရိပ်အငွေ့တွေ လွှမ်းနေသည် ဟု ထင်
လာ၏။ နုနုထွဋ်က ကိုကိုလွင်သမီးလား။ ကိုကိုလွင်နှင့် ဒေါ်ထိပ်တင်ရ

တနာတို့ လက်ထပ်ခဲ့စဉ်က သူ့ဇနီးမှာ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

‘မာမီ’

‘ဟင်’

‘ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဗျာ၊ ချွေးမက မိုးပေါ်ကနေကျလာတဲ့ နတ်သမီးလေးထင်နေလို့ လား’

‘ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကို သွားပြီး၊ နုနုထွဋ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ယူခိုင်းစမ်းပါ သားရယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အခုပဲ သွားယူခိုင်းလိုက်ပါမယ်’

‘မာမီအခန်းထဲ ချောချောကို ပို့ခိုင်းလိုက်။ မာမီ အနားယူလိုက်ဦးမယ်’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ထသည် ။ စောစောကအပျော်တွေ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းပင်မသိ၊ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ။

တကယ်လို့ သာ နုနုထွဋ်က ကိုကိုလွင်ရဲ့ သမီးဆိုရင် မိမိဆက်မတွေးနိုင်တော့။ သားဝန်းလ်က နုနုထွဋ်ကို ချစ်နေပြီ။ အရမ်းကြွေးနေပုံပဲ။ ဘုရားရေ၊ ဒီကောင်မလေးကရော ဒီအိမ်ထဲအထိ ဝင်လာတာ သဘောရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့ လား။

အိပ်ခန်းထဲရောက်လာမှ မိမိခန္ဓာကိုယ်က ပိုမိုယိုင်နဲ့ အားအင်တွေ ဆုတ်ယုတ်သွားသည်။ ။ အိပ်ရာပေါ် ပစ်ကျသွား၏။ အတိတ်၊ ဒီအတိတ်ကို သားဖန်နေဝန်းလ် မသိစေချင်ပေ။ မိမိတစ်သက်လုံး ဖုံးဖိထားနိုင်လာခဲ့တာပါ။

နုနုထွဋ်က သေသေချာချာ ကြည့်လေ ကိုကိုလွင်နဲ့ တူလေပဲ။ ရင်
တွေပူလိုက်တာနော်။ မိမိ အသက်ကြီး လာပြီပဲ။ အတိတ်ရဲ့ လွှမ်းမိုးချော
က်ချားနေမှုတွေကို မခံစားနိုင်တော့ဘူး။

သားဝန်းလ် အောင်မြင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်
သိက္ခာတွေ၊ ဒေါ်ထိပ်တင် ရတနာ သွေးပျက်မတတ် ခံစားနေရသည် ။

‘မာမီကြီး’

‘ဟင် ... ချောချော၊ ဝင်ခဲ့။ နုနုထွဋ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ရနေပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ပေးစမ်း’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်ပင်။ ထိတ်ထိ
တ်ပျာပျာဖြစ်နေပြီး သူဌေးမကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေနှင့် မာန်မာနကြီး
မားစွာ နေထိုင်ခဲ့သူပါ။ မိမိရင်ပူနေတယ်။ ချောချော အပေးစောင့်မနေ
တော့ဘဲ ဆွဲယူပြီး ကြည့်မိသည် ။

အဖေနာမည် ဦးသစ်လွင်၊ အမေနာမည် ဒေါ်သီတာတင်၊ ဖခင်အလှ
ပ်အကိုင် ကုန်သည် ၊ မိခင် အလုပ်အကိုင် စက်ပန်းထိုးသည် ။

‘အမလေး’

‘မာမီကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ။ သတိထားပါဦး’

‘နေ ... နေ၊ ရတယ်။ ညည်း ထွက်သွားတော့။ ကျုပ်တစ်ယောက်တ
ည်းပဲ နေမယ်’

‘ရပါ့မလား မာမီကြီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ သ
ဘောမတူလို့ လား’

‘အေး ... ဒါပေမဲ့ နင့်အစ်ကိုလေးကို ဘာမှ သွားမပြောနဲ့ နော်။ နုနု ထွဋ်မျိုးရိုးက ညံ့ဖျင်းလွန်း တယ်။ ဖခင်က ကုန်သည် တဲ့ ။ ဘာကုန်တွေ ရောင်းတာလဲ။ မိခင်က စက်ပန်းထိုးသည် တဲ့ ။ အမလေး ... ဒီလူတွေ ကို မာမီကြီးက ခမည်းခမက် တော်ရမှာ လား’

‘အစ်ကိုလေးနဲ့ ချစ်သူတွေမှ မဖြစ်သေးတာပဲ၊ မာမီကြီး ဒီလောက်အထိ စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ တားဆီးလို့ ရပါသေးတယ်’

‘မာမီကြီး သားရဲ့ စိတ်ကိုသိတယ်၊ နုနုထွဋ်ကလည်း အရမ်းချောတာ ကိုး။ ညည်းသွားတော့၊ ငါရတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ပြန်ပေးလိုက်သည် ။ အမလေး ... သေချာတယ်။ ကိုသစ်လွင်နှင့် သီတာတင်၊ မိမိနှင့် လက်ထပ်ပြီးမှ ကိုသစ်လွင်နာမည်ကို ပြောင်းပစ်လိုက်တာပါ။ သင်းက သီတာတင်သမီးပဲ။

ဘာအကြံအစည်နဲ့ ရောက်လာခဲ့တာလဲ။ မိမိကပဲ မလုံမလဲနဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတာ လား။ နုနုထွဋ်ရော သိမှ သိရဲ့ လား။ သဘောရိုးနဲ့ လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သေသေချာချာ ပြန် တွေးမိတော့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။

နုနုထွဋ် သိကိုသိရမယ်။ သိထားလို့ လည်း သီးသန့်မနေဘဲ ဒီတိုက်ကြီးထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ဖြစ်မှာ ။

ဘာလုပ်မလို့ လဲ။ ညည်းကများ ကျုပ်လိုသူဌေးမကြီးတစ်ယောက် ကို ဘယ်လိုအန်တုရင်ဆိုင် မှာ လဲ နုနုထွဋ်။

စိန်ခေါ်မလား၊ ညည်း မကောင်းတဲ့ အကြံအစည်တစ်ခုခုနဲ့ ရောက်

လာတာပဲ။ သား ဖန်နေ ဝန်းလ်ကိုများ ရာရာစစ။

ညည်းအဖေအလုပ်က ကုန်သည် လား၊ ဘာကုန်တွေရောင်းတာလဲ။
ကျုပ်ဆီကနေ ဆန်တွေ၊ ဆီတွေ အကြွေးယူပြီး ရောင်းတာလေ။

ညည်းလို မလောက်လေးမလောက်စား ကောင်မလေးကများ အေ စိ
န့်ခေါ်ရတယ်လို့ ။ လုပ် လိုက်လေ၊ တိမ်ပေါ်အထိ တက်ကြမယ်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ သွေးတက် လာပြီထင်တယ်။ ဇက်တွေလေး
လာသည် ။

★